

[Funch Jensen.]

på den enkelte arbejdsplads i det enkelte givne tilfælde.

Hvad endelig stk. 3 angår, hvor der tales om indførelse af en opsigelsesfrist, så har den min sympati. Jeg synes i virkeligheden, det er meningsløst, at arbejdere kan stå og være beskæftiget i mange år på samme arbejdsplads, og at de så, i alt fald teoretisk, kan afskediges med øjeblikkeligt varsel. Men der er alligevel mange, mange flere problemer i det spørgsmål, end man rent overfladisk kan få øje på. Selvom jeg altså ikke tror så meget på de to første afsnit i paragraffen, så vil jeg sige, at alene for at få undersøgt det tredje afsnit noget nærmere vil det sikkert være formålstjenligt, om man nedsatte et udvalg til behandling af det foreliggende lovforslag.

Jeg må tilføje, at jeg ikke er sikker på, at det er et område for lovgivningen, da det ville være bedre, om man kom til frivillige overenskomster om opsigelse. Men der ligger som sagt en række problemer, som det nok var værd at drøfte i et udvalg.

Når jeg har sagt dette, vil jeg gerne tilføje, at det eneste, der virkelig kan ændre de forhold, som der her tages sigte på, og borttage den enkelte arbejders forståelige frygt, f. eks. for de ufaglærtes konkurrence, det eneste, der på naturlig måde kan afgøre, hvilke kvalifikationer der kræves for et bestemt arbejds udførelse, det eneste, der virkelig kan betrygge den enkelte arbejders forhold til arbejdsgiveren, f. eks. med hensyn til opsigelse, er, at arbejdsgivernes efterspørgsel efter arbejdskraft overstiger tilbudet. En politik, der tager sigte herpå, er en virkelig samfundspolitik. At søge at lappe på følgerne af forholdene, som de er, bliver ambulancepolitik, og man kan i det lange løb ikke klare sig med ambulancepolitik alene. I et sundt samfund vil det eneste naturlige være fuld beskæftigelse, ikke skabt ved regeringsforanstaltninger, der griber ind i erhvervslivet, eller ved en stadig forringelse af pengenes købeevne, men gennem den selvfølgelig ting, at der er arbejdsmuligheder for alle, så længe der findes uopfyldte forbrugsønsker. Først den dag — og den kommer næppe nogensinde —, da alle mennesker har alle forbrugsønsker opfyldt, vil der kunne være tale om arbejdsløshed, men det ville være en frivillig og befriende arbejdsløshed og ikke den tvungne og knugende, vi hidtil har kendt.

Når vi alligevel gang på gang indtil nu i det moderne samfund har oplevet arbejdsløshed — sidste gang i særlig grad i den socialdemokratiske regeringsperiode i 30'erne, samtidig

med at masser af mennesker på det samme tidspunkt var ude af stand til at tilfredsstille det nødtørftigste forbrug —, skyldes det efter vor mening ganske simpelt den fejl, som man fra politisk side ikke har gjort stort ved: at hele det monopolgennemsyrede samfund virker sådan, at store dele af befolkningen, først og fremmest arbejderne, ikke får en købekraft, der svarer til den værdi, de tilfører samfundet, samtidig med at der er andre, der får en meget større købekraft end den, der svarer til den værdi, de tilfører samfundet.

Arbejds- og boligministeren (Kjærboel):
Jeg takker det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for hans tilslutning til — således har jeg forstået ham —, at dette lovforslag henvises til den nedsatte arbejdsmarkedskommission, idet jeg går ud fra, at arbejdsmarkedskommissionen, da spørgsmålet om opsigelsesfrister i øjeblikket behandles mellem organisationerne, må afvente, hvilket resultat der kommer ud deraf.

Det ærede medlem siger, at det beror på et skøn, hvor stor en sådan kommission skal være. Jeg tror, det ærede medlem fra sin egen ministertid kan erindre, at ministeren godt kan anlægge et skøn derover, men når det først rygtes ude omkring, at en sådan kommission skal nedsættes, kommer man fra alverdens kanter og vil være med, og derfor bliver kommissionerne gerne noget større, end de egentlig behøvede at være; men det kan neutraliseres ved, at der nedsættes de fornødne underudvalg og arbejdsudvalg, og det vil også blive tilfældet i arbejdsmarkedskommissionen.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sammenlignede mig med Frederik den Syvende. Ja, det kan jo godt være, at der er enkelte lighedspunkter. Men hvis historikere senere skulle befatte sig med en sådan ubetydelighed som mig, vil jeg håbe, jeg får en mere realistisk beskrivelse, end tilfældet har været hidtil med Frederik den Syvende.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Boeck-Hansen, at jeg er enig med ham i, at spørgsmålet om opsigelsesfristerne er rejst på et uheldigt tidspunkt, da organisationerne forhandler om det samme spørgsmål; men jeg går altså ud fra, at jeg har forstået det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard rigtigt, når jeg har opfattet ham sådan, at han er indgået på at henvise lovforslaget til arbejdsmarkedskommissionen, der så med henblik på det sidste spørgsmål må afvente, hvad resultatet bliver af forhandlingerne mellem hovedorganisationerne.